

Ad ændringsforslag nr. 4. Ændringsbestemmelsen til § 122 er dels af teknisk art, dels en beskyttelsesregel for lejerne, idet bestemmelsen hindrer, at tilbagebetalingen af rentesikringen kan føre til stedsbevarende lejeforhøjelser, som ikke ville kunne være gennemført på anden måde.

Under hensyn til det byggeri, der forventes at komme ind under ordningen, skønnes statens udlæg i finansåret 1966-67 at ville andrage omkring 6 mill. kr.

Boligministeren har endvidere stillet *ændringsforslag nr. 5*, hvorefter den foreslåede ikrafttrædelsesdato udgår.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Kai Moltke) lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren foreslåede ændringer.

Et *mindretal* (Kai Moltke) beklager rentesikringsordningens midlertidige karakter og dens gradvise aftrapning. Herefter vil periodens unormalt høje rente ikke varigt kunne nedbringes ved en konvertering af de dyre lån. Senere huslejestigninger vil herved blive uundgåelige uanset senere fald i renten.

Mindretallet er af den opfattelse, at rentesikringsordningen i det mindste skulle udvides til også at omfatte almennyttigt byggeri, finansieret i perioden fra 1. januar 1963 og indtil 30. april 1964. Den effektive rente har i størstedelen af denne periode efter boligministeriets materiale ligget over 7,5 pct., og ved lovforslagets vilkårligt valgte skæringsdato skaffes der ikke ensartede vilkår og ligestilling for en betydelig gruppe af socialt byggeri. Ministeriets opgivne indeks for den årlige husleje udviser da også for året 1963 (med fradrag af driftstilskud og rentesikring), at huslejen vil komme til at ligge 8 pct. højere end både i det forudgående og efterfølgende sociale byggeri. Denne uretfærdighed bør korrigeres. Derfor stiller mindretallet *ændringsforslag nr. 2*, hvorefter skæringsdatoen i § 65 d for ydelse af rentesikringen ændres til 31. december 1962.

Da det er af den allerstørste betydning, at boligerne i det gennem rentesikringen billiggjorte byggeri i første række sikres de dårligst stillede grupper i samfundet (mindre- og mindstbemidlede), finder mindretal-

let det helt uforsvarligt, at boliglovens hidtidige regulering af beboerindskud stadig har børsens store kurstab som grundlag.

Fra en sum på 33 kr. pr. m² i perioden 1957-60 er beboerinskuddene i socialt byggeri steget til omkring 72 kr. pr. m² i 1964-65, og de vil antagelig, grundet på tilknytningen til kurstabene, nu ligge på omkring 90-110 kr. pr. m². Dette betyder i realiteten et krav om et indskud på 8.000-10.000 kr. som forudsætning for at få en bolig i nyt socialt byggeri med rentesikringsfordele. Indskud af en sådan størrelse vil på forhånd udelukke størstedelen af de egentlig mindrebemidlede fra at nyde rentesikringens fordele. En nyregulering af beboerindskud gennem frigørelse fra kurstabenes virkninger er derfor for mindretallet af afgørende betydning for dettes stilling til lovforslaget som helhed.

Mindretallet stiller derfor nedenstående *ændringsforslag nr. 1*, der ved en ny affattelse af § 53 i lov om boligbyggeri tilsigter i forbindelse med de sidste års helt unormalt store kurstab på obligationer at fjerne disse som egentlig regulator for størrelsen af de krævede beboerindskud, der er blevet helt uoverkommelige for de egentlig mindrebemidlede.

Med tilsagn om en sådan hårdt tiltrængt forbedring vil mindretallet i øvrigt kunne give lovforslaget sin tilslutning og indstiller derfor lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren og de af mindretallet foreslåede ændringer.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *mindretal* (Kai Moltke):

1) Foran punkt 1 indsættes:

„1. § 53 affattes således:

„§ 53. Beregningen af de i denne lov fastsatte grænser for den samlede belåning af en ejendom sker på grundlag af netto-provenuet af de i ejendommen optagne lån.“

2) I den under punkt 1 foreslåede § 65 d, stk. 1, 1. punktum, ændres ordene „30. april 1964“ til: „31. december 1962“.